Verkenningstocht wadvlakte Koehool escaleert in weekend Griend

Aan het begin van 2024 stelde ik als belangrijkste goede voornemen om het vogeleiland Griend vanaf de Friese kust per voet te bereiken. De wadloopervaring was voldoende en van horen zeggen was de moeilijkheidsgraad van deze tocht nu ook weer niet dusdanig dat het een levensbedreigend avontuur zou kunnen worden. Het was wachten op een laag hoogwater, eventueel in combinatie met een oostelijk windje en dan zou het een koud kunstje zijn samen met Chantalleke het vogelparadijs lopend te bereiken.

Vroeg in het jaar verbleven we een weekend op Griend. Een uitgelezen moment om vanaf het eiland een verkenning te doen. Vanaf de zuidoostpunt van het eiland staken we het wad op en kregen het idee dat de Grienderwaard een overzichtelijke, zeer uitgestrekte waddenvlakte van prima wadloopkwaliteit was. We liepen een kilometer of negen richting het oosten tot een laagte die we bestempelden als “de westgrens van de Ballastplaat”. Als we dat punt zonder kleerscheuren zouden bereiken op de werkelijke wedstrijddag kon het eigenlijk niet meer mislopen bedachten we. Een rechte lijn over hard zand zou ons na dit punt nog restten, met Griend als eindstreep.

Ook een verkenningstocht vanaf het vaste land leek ons zinvol. Over de Vlakte van Oosterbierum hadden we ware horrorverhalen gehoord. Honderden meters kniediepe prut die een aantal uur na hoogwater al doorploegd zouden moeten worden. Zodoende blokten we een aantal zomerweekenden in de agenda voor de tweede verkenningstocht en zouden daarna wel zien wanneer onze toppoging moest plaatsvinden.

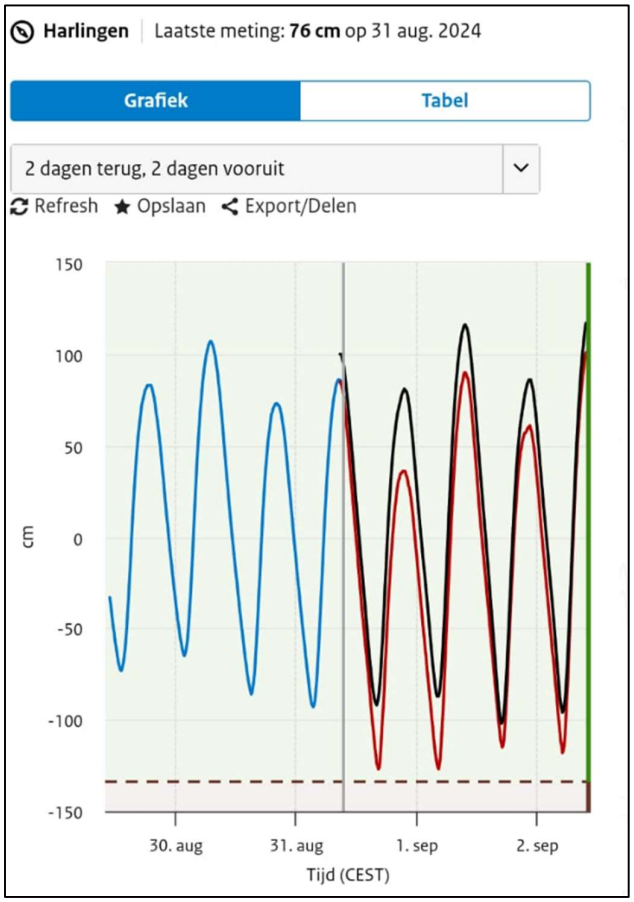

Het astronimisch en verwacht tij op de dag dat we vanaf Koehool vertrekken

Op een woensdagmiddag eind augustus schenkt de voorzienigheid ons een windverwachting van oost 3-4 Bft voor het aankomende weekend. Het astronomisch tij is niet echt gunstig, maar met zo’n windje staat er toch al snel een halve meter minder water. Voor een verkenningstocht overdreven gunstig, deze kans laten we dus niet glippen. Onafhankelijk spelen Chantalleke en ik met de gedachte om de verkenningstocht om te vormen in een officiële poging Griend te bereiken en dus besluiten we op de ochtend van de verkenningstocht dat we naar Griend zullen proberen te lopen.

W.H. de Bonk in grote haast op de dijk nabij Koehool, enkele momenten voordat de tocht van start gaat

Nu dit besluit genomen is begint een vrij lange race tegen de klok om op tijd bij de beoogde vertreklocatie te komen. Er lopen een boel dingen suboptimaal, maar uiteindelijk bereiken we de dijk rond 14.00 uur en moeten we er toch aan geloven. We laden onze rugzakken uit de auto, steken de dijk over en lopen over een van de strekdammetjes het slikkerig Wad op. Het is inderdaad een taai stuk, maar met de opgebouwde spanning in onze benen houden we het tempo hoog. Als je goed doorstapt zak je bovendien minder ver weg, ik zou zeggen tot halverwege de scheen. We ronden ton K24, waar het Kimstergat op dat moment niet veel meer dan 200 meter breed is en maximaal een halve meter diep. Een paar honderd meter verder naar het noordoosten is het Wad echt helemaal droog, maar daar zal het ook pruttiger zijn, zo schatten we in. Als we door het Kimstergat zijn verleggen we de koers van 315 naar 265 graden en even later knikken we naar 280 graden. De ondergrond is hier een stuk beter.

Chantalleke ter hoogte van het "point of no return"

Na een uur of twee gelopen te hebben komen we op de ons bekende rand van de Ballastplaat uit. We steken het watertje door en om het bereiken van dit "point of no return" te vieren trekken we een Schwarzbier open. Deze plek hebben we op de verkenningstocht eerder dit jaar al tot "Borrelplaat" gedoopt en dus hoort daar een klein proostmoment bij. Weer maakt onze route een knik, deze keer richting 260 graden, zodat we door onze kijkers het vogelwachtershuisje op Griend

recht voor ons ontwaren. Ten zuiden van ons zien we de skyline van Harlingen en ten noorden herkennen we door de luchtspiegelingen heen nog net de vormen van de Brandaris, verder is het Wad zoals het hoort te zijn: leeg met hier en daar een vogel. We houden deze koers en verder gebeurt er niets noemenswaardig. Een meetopstelling van het NIOZ, eenzaam op de Grienderwaard, geeft wat afleiding.

Nagenietend op de zuidoostpunt van Griend

Zo sukkelen we met het windje in de rug voort en na exact vier uur over het Wad te hebben gelopen zetten we voet op de oostpunt van Griend. We schudden elkaar de hand, als waren we ontdekkingsreizigers die hun expeditie succesvol afronden. De zon schijnt nog altijd weelderig en we nemen plaats aan de zuidkant van de oostelijke duintjes om het vervullen van de glorieuze tocht te vieren. Zo zitten we een paar uurtjes in de dalende zon, drinken van onze biertjes en eten wat chips.

Om 7.30 gaat de wekker en om 7.45 staat de eerste lichting koffie op de gasbrander in de ochtendzon. Het wachten kan beginnen, we zijn klaar voor het vertrek om 13.00.

Chantalleke aan de ontbijttafel tussen het helmgras

We pakken onze tassen en om net even na 1 uur gaan we van het eiland. De windrichting is min of meer ongewijzigd en de warme wind waait dus recht in onze snoeten. We lopen de gespiegelde versie van onze route van gisteren en herkennen al heel wat veldkenmerken, zoals de mossel- en oesterbanken aan de zuidwestkant van de Ballasplaat. Zo'n terugtocht is toch een stuk minder spannend beseffen we al snel. Er is minder verlaging dan gisteren en de diepere stukken die we toen amper opmerkten zijn nu echte geultjes. We bereiken het Kimstergat rond laagwater en dus komen we daar eenvoudig doorheen. Dan is het nog even doorbijten om het taaie prutstuk onder de dijk door te komen, maar na een kleine 4,5 uur staan we weer veilig op het strekdammetje waar we gistermiddag ons legendarische avontuur aanvingen.

WH de Bonk en Chantalleke op de dijk nabij Koehool, moegestreden maar ontzettend blij na hun uit de hand gelopen verkenningstocht

"Eigenlijk is het toch ook maar een tochtje van niks, qua route" zeg ik tegen Chantalleke als we de dijk oplopen. "Tsja, als je eenmaal door het Kimstergat bent, red je het met globaal naar het westen lopen wel ja", antwoordt ze. En zo kan een verkenningstocht zonder al te veel moeite escaleren in een geslaagde tweedaagse tocht Koehool – Griend – Koehool.